

"Glas Naroda"

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Frank Baker, President
Place of business of the corporation and address of above offices:
118 W. 18th Street, Borough of Manhattan, New York City, N.Y.

"GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays

In celo leto velja na Ameriko in	Za New York za celo leto	\$7.00
Kanada	Za pol leta	\$3.50
Na pol leta	Za inozemstvo na celo leto	\$7.00
In celo leto	Za pol leta	\$3.50
Subscription Yearly \$6.00		

Advertisement on Agreement

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvenčni nedelj in praznikov.
Vsi poslovni brez podpisa in osebnosti se ne pričakujejo. Izberi naj se blagoviti
podjetju po Money Order. Pri spremembni kraju naročnikov, prosimo, da se
nam tudi prejšnje bivališča nasušani, da hitrejšo najdemo naslovnika.

"GLAS NARODA", 216 W. 18th Street, New York, N.Y.
Telephone: CHelsea 8-3578

RAZBLINJEN IDEAL

Povprečni Amerikanec smatra boksarskega šampiona, žogo - ali nogo-metača in kinematografskega igralca za nekakega pol-boga. Slavni iznajdlitelji in učenjaki so mu nekaj samo po sebi razumljivega in jih ne obožuje preveč.

Ko je pred leti umrl kinematografski igralec Rudolf Valentino, je bilo ob njegovi krsti za dvajset tisoč dolarjev rož. Malikovanje ljudske mase je šlo tako daleč, da so začeli nekateri krasti rože, s katerimi je bila krsta občrena, ter jih prodajati za pet ali deset dolarjev eno. Za marsikatero oboževalko "nesmrtnega" Valentina pomenja tak spomin nanj višek sreče in zemeljskega bogastva.

Nekateri pripisujejo kinematografskim igralecem božanske lastnosti, pa nimajo na sebi prav nič božanskega, ampak so v vseh pogledih taki kot so drugi ljudje; včasi so še došti slabši.

Za primer naj navedemo igralca Lee Tracy-a, ki je splošno znan in posebno mladini priljubljen. Prejšnji teden je bil v Mexico City. Ko je po prekrokanem noči legal zgodaj zjutraj k počitku, ga je iz sladkega sna zbudila vojaška godba. Po glavnem cesti, baš mimo hotela, v katerem je Tracy stanoval, se je vila parada mehiških kadetov. Tracy se je zbudil in sklenil protestirati. Izbral si je pa precej nenavadnen način protesta: nag je stopil na balkon in začel paradnikom na cesti kazati osle.

Mehiške oblasti so ga za en dan zaprle, kinematografska družba, pri kateri je bil zaposlen, mu je pa odpovedala službo. Drugega se mu ni zgodilo. Ameriška mladina ne bo preveč pogrešala takega "vzgojitelja".

KRATKOVIDNA GOSPODARSKA POLITIKA

Ko so bili obnovljeni normalni odnosi s Sovjetsko Unijo, je navdalo tukajšnje gospodarske kroge veliko upanje. Upanje je pa dosti večje kot bi bilo upravičeno. Vsačko stvar je treba namreč natančno preudariti ter izvajati logične zaključke iz nje.

Amerika ima s svojimi dolžniki slabe izkušnje. Med vojno in po vojni je kar na debelo posojala, zdaj pa ne more dobiti svojega denarja nazaj.

Rusija se nada od Amerike velikih kreditov za finančiranje svoje trgovine. Nekaj bo dobila, toliko pa ne kot misli.

Amerika noče in noče priznati, da je naša narodna gospodarska politika vzrok, da ji evropske države nočejo oziroma ne morejo plačati dolga.

Zdaj se ji nudijo velika tržišča za vse, kar ima v prebilici, vzlic temu pa noče izpremeniti svoje politike.

Nekateri Amerikanci so še vedno uverjeni, da se morajo Združene države v gospodarskem oziru same vzdrževati.

Nočejo spredeti, da surovin, iz katerih se izdelujejo avtomobilski obroči, ni mogoče dobiti v tej deželi. Isto tako tudi ne kositra, iz katerega se izdeluje razna posoda. Komaj polovico bombaža, ki ga pridelajo na Jugu, se pribabi v Združenih državah. Ameriški narod ne more uporabiti vse pšenice in vse koruze, kar se je pridela v Ameriki, navzlio temu pa gromadijo preobilico v kaščah namesto, da bi jo spravili na svetovna tržišča. Naša trgovina in promet ne zadostujeta, da bi se mogle železnice dobičkanosno vzdrževati.

Ameriška industrija se je v vojnem času tako razvila, da ne more uspevati samo od domačih trgov, pač pa mora iskati v inozemstvu odjemalcev.

Amerika zamore z inozemstvom uspešno trgovati edino v slučaju, da sama prične kupovati od inozemcev.

Vsako kratkovidno bojkotno gibanje se bo na njeni lastni koži maščevalo.

Če Amerika ne bo ubrala bolj liberalne gospodarske politike, ji ne bo kazalo drugega kot posoditi nadaljne milijone, da bodo mogle tuje države kupovati od nje.

Dopisi.

Cleveland, Ohio.

Kakor je bilo že poročano, prvič sovjetni pevski zbor "Zarja" na Zahvalni dan, 30. novembra, velik koncert in opereto "Sree in denar", v Slovenskem Narodnem Domu na St. Clair Ave. Prizetek ob 2.30 popoldne. Program bo zelo zanimiv, ker bosta gostovala tudi češki pevski zbor "Vejan" in pevski zbor "Delavec". Češki zbor nastopi v narodnih kostumih in vprizori selekcijo "Dvorene in poroka".

"Zarja" bo pela sledeče pesmi: "Himna delu", "Slovo", "Pesem žanrijic", "Jutranja", "Ljudmila", "Jeftejeva prisega", "Dobr veler, ljuba moja", (kvartet), "Dobro jutro", "Slepce" in "Studentek pod skalo", solospivi, ki jih pojetja John Ferluga in Veliria Wess.

Opereta "Sree in denar" nam bo mudila največ užitka. V njej nastopajo: Vater Lazer, Jos. Trebeck, Jos. Dolgan, Josephine Turk in Viktorija Polšek.

Marsikateri si misli, da opereta nima dosti pomena, kar pa ni resnica. Opereta je bolj lahka opera, ki se izraža tudi v govorjenju in ne samo v petju.

Opereta "Sree in denar" ima v sebi globoko čustvo, ki nam počaže življenje človeka, ki se posluži vseh sredstev, samo da zadošči svojim potrebam. Kako je hotela mati prodati svojo hčerkino živinskemu meščetarju, samo da se reši dolgov in siromaštva.

"Zarja" vabi vse, kateri zmorijo za vstopnino 40c, ki je tudi včljavna za zvečer, ko se vrši ples v spodnji dvorani, da se udeležite te naše prireditve. Vabimo tudi Girardčane, Barbortčane, Lorrainečane in druge iz okolice, da nas posetijo na Zahvalni dan.

Odbor.

Chicago, Ill.

V soboto, dane 2. decembra, predi naš ženski klub "Bled", veliko jesensko veselico s plesom. Bolj redke so naše prireditve, zato pa upamo in apeliramo na vse prijatelje in znance v Chicago in okoliči, da se udeležte naše veselice v obilnem številu. Članice kluba se vsakikrat potrudijo, da postrežijo svoje goste po svojih najboljših močeh. Tako tudi bomo skušale na prihodnji veselicici postreži vsem z najboljšimi jedili. Pripravljeno imamo dobro vinsko kapljico in tudi pivo bomo točili. Svirala bo že znana John Kočevarjeva godba.

Veselica se bo vrnila v Flarnejevi dvorani na 1688 N. Halsted St. v soboto 2. decembra ob pol osmiljih zvečer.

Vstopnina je z vstopnino pri vratih 25 centov, brez vstopnice 35 centov.

Za obilno udeležbo se priporočajo:

Članice klubu "Bled".

Chicago, Ill.

V soboto, 18. novembra, se je zavdno poslovil od nas prijatelj Mr. Frank Heš. Bolan je bil že čez leto in pomoci je iskal v bolničnah in okoli več zdravnikov. Končno je pa le moral podleči mučni bolezni. Pokojni je bil doma iz vasi Žalovič pri Smarjeti na Dolenskem. V Ameriki je bil okoli 30 let. Spadal je k društvu "Narodni vitezi", S. N. P. J. Da je bil pokojni zelo priljubljen med rojaki, ki pokazal njegov pogreb, ki se je vršil s sv. mašo iz slovenske cerkve sv. Štefana na pokopališču sv. Jožafa ob obližnjih občinstvih.

Pokojni zapušča žaluočo sorog, pet sinov, dve hčeri in brata, v starci domovini pa eno sestro. Bil je zelo dober svoji družini in težko ga bodo pogrešali. Pogrešala ga ne bo samo družina, pač pa tudi številni prijatelji in znani.

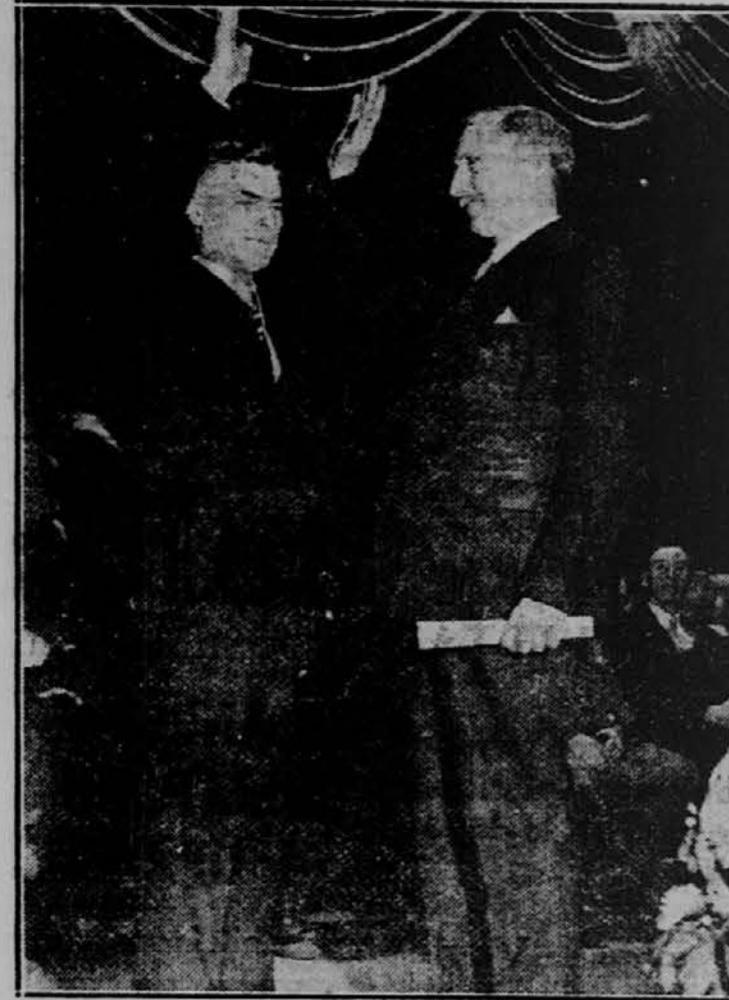
Odšel je v kraje počitka in lahka naj mu bo ameriška gruda. Žaluočim ostalim izrekam naše iskreno sožalje!

A. Benčan.

"GLAS NARODA"

zoper posiljamo v domovino. Kdor ga hoče naročiti za svoje sorodnike ali prijatelje, to lahko storii. Naročnina za stari kraj stane \$7. V Italijo lista ne posiljamo.

SOCIJALISTIČNI ŽUPAN

Iz Jugoslavije.

Iz strahu pred operacijo v smrt.

V Novem Sadu se je obesila vodja gospodinjčarja Milka Antonipa. Morala bi se podvrci operaciji in ker je njen mož pred dvema mesecema podlegel operaciji, se je tako bala, da je šla raje v smrt, nega pod nož.

Drzna tihotapka.

Finančni pazniki v Sarajevu so aretirali znano tihotapko Ivana Kvesoč. Zasledovali so jo že dolgo časa, ker je bila poznana kot zelo drzna tihotapka. Po aretaciji je priznala, da je spravila v Sarajevo številne skupine tihotapcev iz domačje vasi. Šla je pred tihotapce, oblečena v kmečko obliko, in vedno se ji je posrečilo, da je svojim tovarišem spogledala nevarnost. V Sarajevu se je prebolela v muslimanko in se takrat odtegnila pažnji finančnih stražnikov. Končno so jo le našli v hiši nekega njenega prijatelja in pri njej okrog 10,000 zavitkov cigaretnega papirja in veliko tobaka. Kvesičeva je gotovo tihotapka v Sarajevu velike množine tobaka.

Jasper McLevey (na desni) bo prihodnja štiri leta vodil občinske zadeve v Bridgeport, Conn. Na sliki ga vidite, ko je bil zaprišen.

NOVA ZEMLJIŠKA POLITIKA

Zdi se, da so Združene države usmerjene k novi zemljiski politiki, ki naj postavi ameriško poljedelstvo na višjo stopnjo potom dveh preglevitalnih sredstev: površje, proračunjava producijo in vnaprej določati, koliko naj se pridegne z ozirom na potrebe dežele in na znatno znižani izvoz; drugič, naj se opusti mnogo milijonov akrov slabše orne zemlje, zlasti v jugo-izhodnih pokrajinih in v suhem predelu Zapada.

Pri prvem delu tega velikanskega programa se že udejstvujejo. Leta 1934 bodo ameriški farmerji opustili del svoje orne zemlje, in sicer vsakdo ne bo obdeloval osminko svoje zemlje, ki je navadno obdelovana. To pomenja, da 44 milijonov akrov ostane na ledini. Manj pšenice, koruze, bombaža, tobaka in drugih pridelkov bo sadilo.

V odškodninu za to neobdelovanje bodo farmerji dobili približno pol bilijona dolarjev, od \$10 do \$17 za vsak neobdelovan akor.

Ta denar preskrbijo konsumenti potem takse na prizadete pridelke.

In že danes ameriški konzumenti

prispievajo svoje novčice k velikanskemu skladu, ki se uporablja za zmanjšanje obdelovanje površine.

Mi plačujemo približno en cent za vsak kile kruha in nekaj centov za vsako bombažino, ki jo kupujemo.

Kadilec kmalu plačevali nekaj za zmanjšanje tobake površine. Mesečno

in drugi bodo sledili.

Zemlja ki estane neobdelovanek temo prihodnje sezone, predstavlja večinoma dobro orno zemljo in jo sprememiti v gozdovje.

Farmer, ki se bomo prizadivljal na teži slab zemlji, bo imel priliku,

da se naseli na boljši zemlji. Onim,

ki se hocijo naseliti v mestih, se utegnejo ponujati male zemljische v predmetih, kjer je mogoče neka kombinacija malega poljedelstva in industrijskega dela.

Zadnji kongres je že dovolil 25 milijonov doljarjev v svetu, da se napravi poskus s takimi malimi farmami v bližini mest.

FLIS.

DENARNA NAKAZILA IZVRŠUJE-

MO TOČNO IN ZANESLJIVO PO

DNEVNEM KURZU

V JUGOSLAVIJO

Za \$ 2.70	Din. 100	Za \$ 9.00	Lir 100
" 4.95	" 200	" 17.50	" 200
" 7.20	" 300	" 42.75	" 500
" 11.65	" 500	" 85.25	" 1000
" 22.75	Din. 1000	" 170.00	" 2000

KRATKA DNEVNA ZGODBA

DRAGO BOJANEC:

ZGODBA GOSPODA OKRAJNEGA GLAVARJA

To zgodbo mi je pripovedoval je stopil iz veselne gruče in ga ne- star znanec, ki je bil med svetovno vojno v Galiciji. Godila se je v predvojni dobi v tamkajšnjem mestu Mielen.

Okrajni glavar v tem mestu, Jan Goszczynski, je bil robat in očašen mož. Pri ljudeh ni bil priljubljen, ker je bil z njimi surov in jih je izjemal, če je le mogel. Poleg te lastnosti, ki mu je priborila velik ugled med bogatimi meščani, pa so dželite gospoda Goszczynskega že nenege druge manjše napake. Tako je baje iskal pol leta po vseh zgodovinskih arhivih, ki so mu prišli pod roke, dokler ni našel nekeje zapisane imena nekega plemenitega Goszczynskega. Na tega svojega "prednika" se je od sedaj naprej skliceval gospod okrajni glavar, če tudi jaz sem plemenitega rodu. Poleg tega pa je imel Goszczynski še to navado, da je zelo rad zahajal v gostilnici. Da pa se je izognil vsem namigavanjem in opazkom na svoje pijačevanje od zgornjih strani, si je poiskal varno, zapuščeno krmivo blizu mesta. Največji ponos gospodu Goszczynskemu pa je bila njegova košta brada in gizdavo število brki. In prav ta brada mu je pripomogla, da je postal tako znan med širšimi ljudskimi plasti.

Nekoč je prišel namreč okrajni glavar k brivevu, ta ga je napačno razumel — in, glej ga zlomka, načel mu je z britvijo brado. To pa je silno razčailo gospoda Goszczynskega, ki bi rajšči videl, da bi mu odrezal prst na roki kakor brado, saj mu je bila tista lepa brada ves ponos in dika. In sedaj mu jo je ta podjež načel! Nemudoma se je obrnil na sodišče iskat zadostenja. Razvila se je znateništvo in srdita pravda za brado okrajnega glavarja. Po hudi borbi je slednjič zmagal Goszczynski. Nesrečni brivec Sklavinec mu je moral plačati težko globo. Od tedaj dalje sta bila z brivevom smrtna sovražnika.

Kakor sem že povedal, je gospod Goszczynski zelo rad pil. Neko ne deljo popoldne se je odpravil iz mesta v gostilnico, v katero je zahajal po navadi. Na svoje začudenje je načel tam skoro vse izbe sedene. Sedel je v kot in v miru užival svojo kapljico. Toda vino mu je kmalu zlezlo v glavo. Postal je vesel in dobre voje. Pomešal se je med kmečke fante, ki so sedeli pri naslednji mizi. Pričelo se je popivanje na življenje in smrt.

Proti koncu popoldneva pa se je gospod Goszczynski dvignil, kajti začutil je, da ima za danes dovolj. Optekajo in opletajo se težkimi nogami jo je odkobil vratil iz izbe. Na svežem zraku je z glasnim obžalovanjem občutil vso težo svojega obilnega telesa. Vsek čas loveč ravnoteže je odkobal po cesti. Najmanj petdesetkrat je gospod okrajni glavar premeril z nesigurnimi keraki široko cesto, najmanj stotkrat je prekel vse vino in žganter vse gostilnice, kar jih šteje Galicija. Končno se je do smrti utrujnil zvrnil na rob občinske ceste in tam zasmiral.

Kmalu nato pa so prikolovratili iz krme pijani kmečke fantje z inuziko na celu. Pri ležečem okrajnem glavarju so se ustavili. Nekdo

ga glavarje že na vse zgodaj zbulilo glasno zvonenje. Rad bi se bil dvignil, toda telo mu je bilo težko, da ni mogel odpreti niti trepalnic. Dremaje je obležal na blazinah. Tedaj je vstopil vratar.

— Čas je, da vstaneš dragi brat,

— Kaj ga ne bi! — se je oglasti nekdo. — Ta je tisti Goszczynski.

Častiti oči prior je v zadregi in ne

ve, kako je s teboj. Vstani in pojdi

na častitemu očetu, da mu razložis

svojo nesrečo in mu povesi, od kod

si!

Goszczynskega je vratarjev glas predramil in počasi je odpril oči.

Pogled na sive stene, katerih doma

ni bil vajen, ga je popolnoma zbulil.

Napol zaseden, napol prestran

šen je dvignil v postelji. Preplašen je zastrmel v vratarja.

— Kje sem? Kako ...

Vratar se je smehljal.

— Včeraj so se pripeljali kmečki fantje tako... tako čudnega k

nam v samo-stan. Častiti oči prior

je odkazal to celico in sedaj bi

rad izvedel, kako je s teboj.

— Kako je z menoj? Kako bo

z menoj. Kdo pravite, me je pri-

peljal semkaj? Kmečki fantje?

Samozavestno si je segel v bra-

do. Toda premislite si grozo

gospoda Goszczynskega, ko mu je roka

zagrabilna v prazo in omahnila

na odejo. Še enkrat je z mrljeno

maglico zagrabil po brado, toda na-

mesto košate brade je otipal nerod-

no obrito strnišče. Segel je više:

tudi brkov ni bilo več.

— To ste naredili vi, vi! Obupno

je zamuhnil z rokami, obraz se mu

je spadel, šlo mu je na jok.

Vratar se je sklonil k njemu.

— Kaj ti je, dragi brat?

— Vi, vi ste mi to naredili,

je vplil Goszczynski in se grabil za

glavo. — Vsaj kako ogledalo mi

dajte, da vidim, kakšno žival ste

naredili iz poštenega človeka!

— Še si bolan, dragi brat, no,

pa ti bo že odleglo. Samo umiri se!

Ogledalo pa ti bom že kako pre-

skrbel.

— Odleglo! Odleglo! — ga je o-

ponašal obupane.

— nikdar več ne

bom imel tako košate brade kakor

je bila prejšnja.

— Hite je omahnil na posteljo.

Vratar je izginil. Čez nekaj časa

je vrnil z ogledalom, ki so ga

je bil izposodil nekje izven samo-

stana.

— Jaz tega prav nič ne razmu-

ni, — je mrmral predse. — Naj-

brž se še ni streznil.

Goszczynski je hlastno segel po

posteljo.

— V eno izmed celic za goste ga

dajte! — se je zaslusal robat glos.

Vratar se je vrnil k Goszczynski-

mu in ga odpeljal v celico na kon-

cu hodnika. Goszczynski se je kar

oblečen vrgel na posteljo in zasmir-

jal.

Drugo jutro je gospoda okrajne-

ogledalom, ki so si ga bili izposodili nekje izven samostana.

— To nisem več jaz, to nisem več jaz, — je tožil med jokom. — To je neki drugi, menih, ki ga sploh ne poznam.

Medtem je vstopil prior samosta-

na.

— Kako mu je?

— Se vedno mu je slabo, — je odvrnil vratar.

— Iz katere podružnice si, brat?

— je ogovoril prior Goszczynskega.

— Kaj iz podružnice? Kolikor vemi, sem okrajni glavar, Jan Go-

szczynski.

— Daj, daj, vzdrami se že!

— ga je tresel prior za rame. — Čas bi že bil, da se strezni. Toliko vemi, da ima gospod Goszczynski pravo

lepo in košato brado, tebe pa diči

leorno strnišče.

— Saj prav tega si ne znam raz-

točišči — je vzdihal nesreč-

no. — Včeraj sem še bil gospod

Goszczynski, danes pa sem go-

loboval ali neko možico, ki je razdrila

ameriški konzulat. Videli smo kon-

zula, ki je zeklenil svoja vrata,

vtaknil, ključ v žep in pobegnil z

balkonu po prislonjeni lesni. Zna-

stveniki "nam predložijo" v filmu

svetopisemskih prastarih noč iz-

črno-naravnosti. Ob priložnosti

zadnjega prevrata na Kubi so po-

sneli celo možico, ki je razdrila

ameriški konzulat. Videli smo kon-

zula, ki je zeklenil svoja vrata,

vtaknil, ključ v žep in pobegnil z

balkonu po prislonjeni lesni. Zna-

stveniki "nam predložijo" v filmu

svetopisemskih prastarih noč iz-

črno-naravnosti. Ob priložnosti

zadnjega prevrata na Kubi so po-

sneli celo možico, ki je razdrila

ameriški konzulat. Videli smo kon-

zula, ki je zeklenil svoja vrata,

vtaknil, ključ v žep in pobegnil z

balkonu po prislonjeni lesni. Zna-

stveniki "nam predložijo" v filmu

svetopisemskih prastarih noč iz-

črno-naravnosti. Ob priložnosti

zadnjega prevrata na Kubi so po-

sneli celo možico, ki je razdrila

ameriški konzulat. Videli smo kon-

zula, ki je zeklenil svoja vrata,

vtaknil, ključ v žep in pobegnil z

balkonu po prislonjeni lesni. Zna-

stveniki "nam predložijo" v filmu

svetopisemskih prastarih noč iz-

črno-naravnosti. Ob priložnosti

zadnjega prevrata na Kubi so po-

sneli celo možico, ki je razdrila

ameriški konzulat. Videli smo kon-

zula, ki je zeklenil svoja vrata,

vtaknil, ključ v žep in pobegnil z

balkonu po prislonjeni lesni. Zna-

stveniki "nam predložijo" v filmu

svetopisemskih prastarih noč iz-

črno-naravnosti. Ob priložnosti

NE SMEM TE LJUBITI

Zanimiv roman iz življenja • —

ZA "GLAS NARODA" PRIREDIL I. H.

7 Naslednjega popoldne sedi Werner Larsen na vrtu vite Fortuna. V tem zavodu so stanovali izključno letoviščarji, ki niso bojevali po ceni. Zato je jim je bila na razlopošta vsa moderna udobnost.

Okoli krasnega, zelo prostornega poslopja je bil dobro oskrbovan velik vrt, v katerem je bilo mnogo mirelnih krajev za odpočitek. In tak, za grmi skrit prostor si je danes poiskal tudi Werner Larsen. V roki drži knjigo, toda ne bere. Njegove oči so plavale nad knjigo, gori proti Nerobergu. Včasih se mu iz prsi izvije bolestenski vdih.

Solnce je padalo skozi veje dreves in njena senca je veselo skakljala sem ter tja. Globoka, mirna tišina je vladala v tem skritem kotičku. Toda naenkrat zmoti to tisoč močnih ženskih glasov.

— Si in ostaneš nehvaležna stvar, Gilda! Nikdar mi ne napraviš nicesar po volji. Ali te moram vedno spominjati, skaj bi bilo iz tebe, če se za tebe ne bi bila zavzela? Kaj vse nisem storila za tebe! In sedaj, ko bi mi mogla pokazati svojo hvaležnost, je ne počažeš. Saj že veš eden teden, da je moja želja, da se ne držiš tako hladno proti Tribnitzu. Toda ravno njega tako odbijaš, da ga morem občudovati, da se ne obrneš od tebe in ti že vedno tvori.

Werner je takoj vedel, kdo je govoril te besede in komu so veljale. Dvigne se iz svojega trudnega položaja in pogleda skozi grmovje. Njegove oči gledajo jezno, pesti se mu stiskajo, ko na vrtni poti zagleda gospoda Grabowa. Toda takoj dobi njegovog obraz drug izraz, ko se poleg nje prikaže tudi Gilda.

Gilda odgovori tiho, da Werner komaj sliši:

— Oprosti, mama, če se v tej zadavi ne morem ozirati na two željo. Rayno zato, ker Tribnitz z vidnim preziranjem ne morem odgnati, moram jasnejše pokazati, da mu ne bom zbudila kakšga upanja, ki mu ga ne morem izpolniti.

— Tako, iz zakaj tega upanja ne moreš izpolniti? — pravi gospa preteče.

— Ker mi je Tribnitz v dnu mojega sreca tako zopern kot noben drug človek. Njegove snubnute ne morem prenašati.

— Seveda, zato, ker veš, da ga jaz čislam.

— Toda, mama, kako moreš kaj takega misliš!

— Molči, nehvaležnica! Popolnoma pozabiš na vse, kar si mi dolžna.

Gilda vzduhne.

— Ne, mama, tega nikdar ne bom pozabila. Na to vedno mislim, — pravi resno in tehtno in njene oči bolestno gledajo v daljavo.

— Pa vendar pozabiš na to, in kadar je treba izpolniti kako mojo željo, imaš sto izgovorov. Rayno gospod Tribnitz se mi zdi takoj prikupek. Saj je tako skrben za tebe in prijazen s teboj in takoj rad te ima. Vedno si pravim, vedno si naslikam tako lepo, kako bi mi trije lepo skupaj živelj, kadar bo enkrat tvoj mož. Vsa srečna sem, kadar ga vidim, da se obrača okoli mene kot moj sin. Noden drugi tvoj častilice se ne zmeni za mene kot on in vsak dan mi pravi, da četudi do mene kot moj pravi sin. To bi ti moral zadoščati in če občutis le senco hvaležnosti do mene, tedaj se ga ne bo branila in mu boš podala roko.

— Ne morem, mama, — pravi Gilda v obupu.

Werner Larsen gleda z žarečimi očmi v njen bledi obraz. Težko diha v tajni razburjencu. Najrajsi bi stopil na pot in bi star gospoj povedal svoje poštene mnenje. Toda zdržuje se, ker Gilda ni mogel več pomagati.

— Ne moreš! Ne moreš! Prazen izgovor! Človek vedno more, če hoče, — kriči jezno gospoda Grabowa.

Gilda stisne ustnice in ne odgovori. Nato pa rednica vzroji:

— Sedaj zopet zatoža svoj uporni obraz. Kaj je tebi za to, aks se jezini do smrti! In s tako jezo sem prišla v kopališče! To mi morebiti v majčevje sramoto.

— Ali se rajši danes ne kopljesh, mama, aks misliš, da ti ne bi bilo prav? — pravi nežno Gilda.

Dívje poskoči stara gospa.

— Seveda, na ljubo twojim muham! Zakaj pa sem tukaj? Da popravim svoje razrahljano zdravje. In sedaj naj prekinem s svojim združljavljenjem, samo da tebi ugodim!

— Toda mama, misliš sem samo ...

— Molči, me maram nicesar več slišati! — kriči gospa, udarja s peto ob tla in si tišči ušesa; kot siten otrok.

Gospa se obrne in odhiti proti hiši ter prepusti Gildi, če boče iti za njo ali pa naj ostane. Stali sta tik za grmom, ki je zakrival obraz Wernerja Larsena. Trla ga je jeza in ves je prebledel.

— Pobiti bi jo mogel na tla, to zarobljeno babo, — sikne skozi zobe.

Že pogosto je bil priča, kako je Grabova mučila svojo rejenko. Toda še nikdar je mi sponzal v toliki meri, koliko gorja je morda prenesti Gilda. In vedno je občudoval njen nežnost in potrežljivost. Nekega dne ga je premagal in ji je reklo:

— Kako si morete dovoliti tako postopek, milostljiva gospica?

Tedaj ga pogleda z žalostnimi očmi in mu pravi:

— Bolna je — in moja dobrotnica, gospod Larsen. Tega ne morete presoditi, ker ne morete razumeti.

Werner Larsen je bil bolzen in je natanko vedel, da so mu dnevi šteti in da ne sme več gojiti vročih želja. Toda pri vsem tem prečiščanju je izgubil za Gilda svoje sreco, ko jo je prvič videl. Toda svojo ljubezen je zaklenil globoko v svojo notranjost. Ker je bil zapisan smrti, je vedel, da ne sme snubiti evtočega življenja. Toda vroče in iskreno je zelen, da bi mu bilo usojeno, da bi bila Gilda rečena iz neznosnega tiraštva svoje rednici. In tako je pogosto premljaval, kako bi mogel to storiti.

Sicer pa ni bil sam, karkor je že znano iz pripovedovanja gospa Marsalisove, ki je pomilovala Gilda zaradi njenega neznosnega položaja. Vsi letoviščarji v zavodu so bili na strani Gilde.

Wernerju Larsenu je stopila kri v glavo, ko je pomisli, da moreta pustolovski Tribnitz doseči svoj cilj in dobiti Gildino roko. Toda ne, tega Gilda ne bo nikdar storila. Nikdar ne bo hotela postati zena njega, ki ga zaničuje in sovraži. Ta zavest ga zopet pomiri, toda bolj kot kdaj, je hrepnel po tem, kako bi ji mogel pomagati. Zaničil je zre pred se. Tedaj pa zopet zasišli luhne korake. Dvigne glavo. Tedaj zagleda Gilda, ko prihaja proti njegovemu prostoru. Svojo rednico je spremila do hiše ter je prepustila strežnici, ki jo je spremila v kopalji. Nato se je zopet vrnila in je poiskala mireni, skriti prostor, kjer je hotela biti sama. In tedaj zagleda Wernerja Larsena sedeti v zatišju.

V njenih očeh so nisele solze, katere naglo in skrivaj obrise.

— Oh, oprosite, gospod Larsen. Misliš sem, da je ta prostor prazen. Nikakor vas ne maram motiti in takoj grem zopet.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.

— Prav nič niso ne motite, milostljiva gospica. Tudi jaz sem zmanjšal prizel, — jaže, da bi mogla misliš, da ni slišal razgovora v tem redilu, ker je vredel, da bi se sramovala.

(Dalje prihodnjič.)

Naši v Ameriki

ROJAK PROSIMO, NAJ NAM NAKRATKO N A DOPISNIKI SPOROČE SLOVENSKE NOVIČE IZ NASELBINE.

Prejšnji ponedeljek se je pripravil Anton Grdin, znanemu slovenskemu pogrebniku, na poti iz Pittsburgha, velika nesreča, v kateri bi bil skor izgubil življenje. Zgoraj je njegov avtomobil in učenec so vsi filmski aparati in nove slike, katere je kazal v pittsburghski slovenski naselbini. O svoji nesreči poroča Grdina kot sledi:

— Bilo je nekako pol štiri ure, ko sem vozil po 14. cesti proti mestu Ravenna, ki je oddaljeno od tuja 38 milij. Ob cesti je dolgo časa sa Žoprek stal šolski avto bus, radi tega je bil moj namen istega prevoziti na lev strani kakor običajno prevozimo druge avtomobile. Rayno, ko sem dosegel do cilja, je nenasadoma pritekel neki 6-letni deček iz desne strani sprejet avtobusa naravnost pred moj avtomobil. Ker je bil na tem mestu cesta mokra in malo blata po njej, sem se nahajjal v nevarni zoni in nisem vedel, kaj bi naredil. Da ne ubijem dečka, sem zavil mojo kočo na levo napram jarku ob cesti, nakar je moj avto zadrzel po strani ob jarku ter se z menoj in mojim spremjevalec, ki sem ga pobral v Liverpool, zvrnil v jarek, obrnjen v smeri, od katere sva prizvola. Ta trenotek je bil usoden po strašen, ker avto je bil zadej do vrha naložen z mojnimi aparatami in vso pripravo za kazanje slik. V trenutku, ko se je avto zvrnil, se je tudi vnel predaj pri motorju in v par sekundah je bil ves v plamenu.

— V tem strašnem položaju sploh nisem vedel, kaj se je zgodilo. Bil sem preveč prestrašen. Moji spremjevaleci, ki je ležal pod meno, je začel vpti, da se je avto vnel. Začel sem z levo roko iskati vrata, ki so bila nad meno. Desna vrata so bila pod nama, moji spremjevalec je ležal na njih. Izvod sveta imela na moji strani na vrhu avtomobila. Sreča pri nesreči je bila ta, da se je takrat, ko je avto padel v jarek, sama od sebe prevrnila iz mojih vrat osem čevljev velike rjave (screen), ki je bila na moji strani avtomobila vedno privzeta-preko vrat. Če bi se to ne zgodilo, bi midva ostala v pasti, ker ne bi mogla ven iz gorečega avtomobila. To je bila sreča v nesreči in upam, da je bilo to volja božja.

— Kdo sva se vendar skobacela iz gorečega avtomobila, sva gledala vse prestrašena, kako je z ogenj z veseljem upečeval vso mojo filmsko pribitijo, do katere sem imejel toliko veselja in s katero sem mnoge razveseli.

— Vzelo je kar tri ure, da je zamenjal kdo bližu tega požara, da ga je lahko odpeljal v staro šaro, zakar sem dobil \$8.00 v gotovini. On vsega mi je postal za sponin samo en "pipe wrench", ki sem ga imel s seboj, da sem z njim pritrjaval cevi, ko sem postavil mrežo za kazanje slik.

— "S tem požarom toraj sem prikrajan na slikah in imam uničene vse aparate, kar mi bo delalo težko v bodočem, dokler se z boljim ne nadomesti. Za one, ki sem jem objabil kazanje slik, si bom aparate najel, da izvršim objubo, za druge, ki bi se nanovo priglašili, bom sporocil pozneje, v koliko se bo dalo vse to izvrševati".

— Preteklo sredo popoldne je

v Clevelandu za vedno zatishnil oči rojak Frank Kočevar, ki je bolhal nad leto dni. Toda je bil 59 let ter je bil doma iz Starega trga pri Ložu, odkoder je prišel v Ameriko pred 30 leti. Skozi 29 let je bil upošlen pri Ajax Mfg. Co.

— Werner Larsen je bil bolzen in je natanko vedel, da so mu dnevi šteti in da ne sme več gojiti vročih želja. Toda pri vsem tem prečiščanju je izgubil za Gilda svoje sreco, ko jo je prvič videl. Toda svojo ljubezen je zaklenil globoko v svojo notranjost. Ker je bil zapisan smrti, je vedel, da ne sme snubiti evtočega življenja. Toda vroče in iskreno je zelen, da bi mu bilo usojeno, da bi bila Gilda rečena iz neznosnega tiraštva svoje rednici. In tako je pogosto premljaval, kako bi mogel to storiti.

Sicer pa ni bil sam, karkor je že znano iz pripovedovanja gospa Marsalisove, ki je pomilovala Gilda zaradi njenega neznosnega položaja. Vsi letoviščarji v zavodu so bili na strani Gilde.

Wernerju Larsenu je stopila kri v glavo, ko je pomisli, da moreta pustolovski Tribnitz doseči svoj cilj in dobiti Gildino roko. Toda ne, tega Gilda ne bo nikdar storila. Nikdar ne bo hotela postati zena njega, ki ga zaničuje in sovraži. Ta zavest ga zopet pomiri, toda bolj kot kdaj, je hrepnel po tem, kako bi ji mogel pomagati. Zaničil je zre pred se. Tedaj pa zopet zasišli luhne korake. Dvigne glavo. Tedaj zagleda Gilda, ko prihaja proti njegovemu prostoru. Svojo rednico je spremila do hiše ter je prepustila strežnici, ki jo je spremila v kopalji. Nato se je zopet vrnila in je poiskala mireni, skriti prostor, kjer je hotela biti sama. In tedaj zagleda Wernerja Larsena sedeti v zatišju.

V njenih očeh so nisele solze, katere naglo in skrivaj obrise.

— Oh, oprosite, gospod Larsen. Misliš sem, da je ta prostor prazen. Nikakor vas ne maram motiti in takoj grem zopet.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.

— Prav nič niso ne motite, milostljiva gospica. Tudi jaz sem zmanjšal prizel, — jaže, da bi mogla misliš, da ni slišal razgovora v tem redilu, ker je vredel, da bi se sramovala.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.

— Prav nič niso ne motite, milostljiva gospica. Tudi jaz sem zmanjšal prizel, — jaže, da bi mogla misliš, da ni slišal razgovora v tem redilu, ker je vredel, da bi se sramovala.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.

— Prav nič niso ne motite, milostljiva gospica. Tudi jaz sem zmanjšal prizel, — jaže, da bi mogla misliš, da ni slišal razgovora v tem redilu, ker je vredel, da bi se sramovala.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.

— Prav nič niso ne motite, milostljiva gospica. Tudi jaz sem zmanjšal prizel, — jaže, da bi mogla misliš, da ni slišal razgovora v tem redilu, ker je vredel, da bi se sramovala.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.

— Prav nič niso ne motite, milostljiva gospica. Tudi jaz sem zmanjšal prizel, — jaže, da bi mogla misliš, da ni slišal razgovora v tem redilu, ker je vredel, da bi se sramovala.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.

— Prav nič niso ne motite, milostljiva gospica. Tudi jaz sem zmanjšal prizel, — jaže, da bi mogla misliš, da ni slišal razgovora v tem redilu, ker je vredel, da bi se sramovala.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.

— Prav nič niso ne motite, milostljiva gospica. Tudi jaz sem zmanjšal prizel, — jaže, da bi mogla misliš, da ni slišal razgovora v tem redilu, ker je vredel, da bi se sramovala.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.

— Prav nič niso ne motite, milostljiva gospica. Tudi jaz sem zmanjšal prizel, — jaže, da bi mogla misliš, da ni slišal razgovora v tem redilu, ker je vredel, da bi se sramovala.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.

— Prav nič niso ne motite, milostljiva gospica. Tudi jaz sem zmanjšal prizel, — jaže, da bi mogla misliš, da ni slišal razgovora v tem redilu, ker je vredel, da bi se sramovala.

Werner Larsen pa se utrudno dvigne.